

Helaas, dat ik nog meer over de studenten moet mededeelen. Twee onzer leerlingen ontvielen ons in den afgeloopen cursus door den dood. 11 Oct. 1925 ontsliep in zijn Heere en Heiland, na lang lijden, de heer Arie Littooy, onze eerste student in de Nederlandsche letteren en voor enkele weken bezweek aan dezelfde ziekte als hij de heer F. J. A. Ross, eerstejaarsstudent in de Rechten. Overeenkomstig de thans geldende regeling vertegenwoordigden respectievelijk de hoogleeraren Goslinga en Diepenhorst den Senaat bij de begrafenis en brachten ze aan de treurende families de deelneming van den Senaat over.

Het is tot dusver bij ons geen gewoonte geweest om bij de overdracht van het Rectoraat verslag te doen van Studentencorps en verschillende Studentenvereeningen. Aan andere Universiteiten gebeurt dat wel en men zou kunnen overwegen, of het aanbeveling verdiende ook bij ons dat pad te betreden. Het studentenleven immers is een gewichtig deel van het academische. Ik mag ook hier herinneren aan hetgeen ik ter inleiding heb gezegd. Maar nu ik geen recht heb om van den bestaanden regel af te wijken wil ik er mij thans toe bepalen mee te deelen, dat uit den kring der Gereformeerde studenten, waarin ook onze leerlingen meelevende, de klacht kwam van niet verstaan, niet begrepen te worden. In zulk een geval is er doorgaans schuld aan beide zijden. Laten beide zijden, die hier in het geding zijn, zich dan beijveren, actief dus en passief, dat dit verstaan en begrijpen, hetwelk voor een gezonde ontwikkeling van onze Vrije Universiteit van het hoogste belang is, niet ontbreke.

Daarmede heb ik u, naar ik meen, de faits et gestes van het afgeloopen jaar medegedeeld. Het louter opsommen van gebeurtenissen en cijfers heeft altijd iets onbevredigends. Vooral indien er toch wel een en ander is, dat de aandacht vroeg, voelt men dat het eigenlijke leven onder de oppervlakte der getallen klopt. Maar daar staat toch ook iets tegenover.

In de eerste plaats, dat ook cijfers hun, zij het betrekkelijke, waarde behouden, in de tweede, dat het nageslacht beter dan wij zelf dat eigenlijke leven beoordeelen en waardeeren kan.

Daarmede ben ik dan gekomen tot mijn laatsten rectoralen plicht, de overdracht van mijn ambt. Ik heb ik geloof wel met de meeste Rectoren gemeen, dat ik niet ongaarne scheid van mijn ambt. Bij een goed Rector ontbreekt alle heerschzucht niet alleen, maar ook alle begeerte om zich te laten gelden. Hij is er van doordrongen, dat een Universiteit een door en door republikeinsche maatschappij is, waarin de een niet boven den ander staat en het alleen ter wille van de goede orde noodzakelijk is, dat één de leiding heeft en geeft. Een goed Rector is niet in de eerste plaats Rector, maar in de eerste plaats als al zijn collegas hoogleeraar en daarom is hij blijde, wanneer hij zich weer geheel aan de plichten van zijn professoraat kan wijden.

Toen ik een vorig maal — in 1918 — het Rectoraat overdroeg, was ik de jongste in dienstjaren van de hoogleeraren en ging de Rectors-